

ת"פ 27949/04/14 - מדינת ישראל נגד איימן זבידאת, רביע זבידאת, איתי מרהלי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 27949-04-14 מדינת ישראל נ' זבידאת ואח'
תיק חיצוני: 0-5130-20140-3954

בפני	כב' השופט ארז נוריאלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. איימן זבידאת 2. רביע זבידאת 3. איתי מרהלי

החלטה

לפני בקשה לגילוי חומר חקירה לפי סעיף 74 (א) לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב}, תשמ"ב - 1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי ו/או חסד"פ).

על אף שמנסחי הבקשה (סגוריהם של 3 הנאשמים) הכתירו את הבקשה, כבקשה לקבלת חומרי חקירה, אף לפי סעיפים 108 לחסד"פ ולסעיפים 5(א) ו 11 לחוק המרשם הפלילי, הרי במהותה, על פי תוכנה, מדובר בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, ולפיכך אתייחס אליה ככזו.

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של הפרעה לשוטרים, איומים והעלבת עובד ציבור.

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 11.4.14 בהיותם בתחנת פתח תקווה, בתא מעצר ומאוחר יותר בניידת משטרתית ובמתחם נחשון סמוך לבית המשפט בפתח תקווה, הפריעו הנאשמים לשוטרים, קיללו אותם ואיימו עליהם.

שלושה ראשים לבקשת ההגנה:

1. קבלת גיליון רישום פלילי, רישום משמעתי לרבות מב"ד, תיקים פתוחים וסגורים של השוטר המתלונן ושל עדי התביעה השוטרים שנכחו במקום.

2. חומר חקירה ממח"ש ונימוקי הסגירה.

3. נהלי המשטרה בהקשר להחזקת עצורים בתאי מעצר ותחנות משטרה.

התביעה הסכימה להעביר מתוך נהלי המשטרה את החלקים הרלוונטיים (עמ' 8 ש' 23 לפרוט' הדיון מיום 4.12.14); טענה שאין ולא נפתח תיק במח"ש בגין אירוע זה, בין השאר, מכיוון שהנאשמים בחרו לא להתלונן במח"ש (שם, עמ' 9 ש' 29); התנגדה לבקשה המפורטת בסעיף 1 דלעיל וטענה שאין להעביר את המידע המבוקש על המתלונן ו/או העדים מכיוון "שרישום פלילי ו/או משמעותי של השוטרים בתיק זה, ככל שקיים רישום, איננו חומר חקירה ואינו רלוונטי להגנת הנאשמים..." (ר' תשובת המדינה לסנגורים בכתב מיום 29.10.14).

הצדדים זומנו לדיון שהתקיים בין 30.12.14.

בפתח הדיון העבירה ב"כ המאשימה לעיון בית המשפט את גיליון הרישום הפלילי והמשמעותי של המתלונן ורישומים לגבי יתר העדים הרלוונטיים (מוסכם על הצדדים כי ע/ת 2 אינו רלוונטי) והמסמכים הוגשו וסומנו ב/מ 1 - 5. המדינה שבה וטענה, כי אין הרישומים רלוונטיים לעבירות נושא תיק זה, ומשכך התנגדה להעברת החומר לצד שכנגד.

באשר לתיקים סגורים ומב"דים שבה המאשימה וחזרה על התנגדותה העקרונית שהובאה לעיל.

באשר לתיק מח"ש - משהוברר מפי ב"כ המאשימה, כי אין ולא נפתח תיק מח"ש, חזרו בהם הסנגורים מבקשתם תוך שמירת זכותם לברר נסיבות הימנעות מח"ש מלפתוח בחקירה.

באשר לנהלי המשטרה - במהלך הדיון הוצג הנוהל המלא לעיון בית משפט, הוגש וסומן ב/מ 7 ובנוסף, הוגשו 2 עמודים מתוכו, שלטענת המאשימה הם אלה שרלוונטיים לבקשה. 2 העמודים סומנו ב/מ 6.

דיון והכרעה

כללי

כידוע, סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, מקנה לנאשם זכות לעיין בחומר החקירה, זאת על מנת לאפשר לו להכין הגנתו. זכות יסוד זו של נאשם, מוגבלת לעיון בחומר חקירה הרלוונטי לאישומים ולסוגיות הנדונות בהליך הפלילי, ואשר יש בו פוטנציאל להוכחת הגנתו.

זכות הגילוי והעיון נתפסת כחלק מזכות היסוד של הנאשם לפרוס הגנתו בבית המשפט (ע"פ 4765/98 **נדאל אבו סעדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג (1) 832, 838 (1999); בש"פ 7064 **מדינת ישראל נ' ברקו**, שם, בפסקה 21).

הרציונל והבסיס לקיומה של זכות יסוד זו נשען על ההכרה בזכותו של הנאשם למשפט הוגן; זכותו להיערך כראוי למשפט; הערך של גילוי האמת, וצמצום פערי הכוחות בין התביעה להגנה (ר' למשל בש"פ 6695/11 **מדינת ישראל נ' פלוני**).

תכלית הגילוי היא להוציא את האמת לאור, באשר ללא זכות זו, נשללת מהנאשם האפשרות לסתור ראיה או לבחון מהימנות ראיה. באמצעות הגילוי, מתאפשר לנאשם לבחון את הראיות שבכוונת התביעה להסתמך עליהן, להכין הגנתו בהתאם ולהיערך כראוי למשפט.

לעיתים, מימושה של זכות העיון תוגבל מטעמי חיסיון, לעיתים תתקל היא בזכויות של צדדים שלישיים ולעיתים באינטרסים ציבוריים. בכל אותם מקרים תערך על ידי בית המשפט מלאכת איזון בין הזכויות המתנגשות.

על בית משפט לבחון מהי מידת הזיקה של החומר בו מבקשת ההגנה לעיין להליך הפלילי המסוים. ככל שמדובר בזיקה רחוקה ושולית, שהמסקנה המתבקשת היא, שמדובר בתקווה ספקולטיבית בלבד, שמא ימצא בחומר המבוקש סיוע לנאשם - לא תיכון זכותו לעיין בחומר המבוקש ובית משפט יטה לדחות הבקשה.

עם זאת, המדיניות השיפוטית היא לפרש את המונח "חומר חקירה" באופן רחב, המאפשר, במקרים המתאימים לאפשר לנאשם לעיין בחומר ראיות הנוגע בעקיפין לאישומים הרלוונטיים.

מקום שמתעוררת פגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים כתוצאה מהוצאת הצו המבוקש, שומה על בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם להגנה אפקטיבית לבין זכות הפרטיות של המתלוננים והעדים. הכלל הוא שכאשר מדובר בחומר חקירה מובהק או כאשר קיימת אפשרות סבירה שתהא בחומר תועלת להגנת הנאשם הרי שעל בית המשפט להורות על מסירתו של החומר להגנה גם במחיר של פגיעה בזכויותיו של עד או מתלונן. ככל שהרלוונטיות ברורה יותר והזיקה להגנתו של הנאשם חזקה יותר תגבר הנטייה להכריע לטובת זכויותיו של הנאשם (ר' למשל בש"פ 8683/09 **אהרון נ' מדינת ישראל**).

בחינת זו היא מהותית ואינה טכנית או פורמלית וכל מקרה יבחן לנסיבותיו.

קשה עד בלתי אפשרי ליתן הגדרה למונח "חומר חקירה" והפסיקה ניסתה לקבוע מבחנים כלליים לסייע לבית המשפט לזהותו (ר' למשל בש"פ 1355/98 **בן ארי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג (2) 1 (1998)).

השאלה אם חומר מסוים אכן מהווה חומר חקירה, תוכרע אפוא באופן פרטני "על פי טיבו של החומר ומידת זיקתו לסוגיות הנדונות בהליך הפלילי אשר במסגרתו הוא מבוקש" (ר' בש"פ 3099/08 **אברהמי נ' מדינת ישראל**).

תנאי מקדמי לגילוי ולהעברת חומר חקירה הוא שמדובר בחומר רלוונטי הנבחן על ידי בית המשפט בהתאם לשכל הישר

וניסיון החיים. בית המשפט אינו אמור להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, או כאשר הרלבנטיות של החומר לתביעה היא רחוקה ושולית.

בית המשפט לא יתיר "מסע דיג" בלתי ממוקד אחר חומר, מתוך תקווה ספקולטיבית של ההגנה שמא ואולי יימצא באותו חומר סיוע לנאשם (ר' בג"ץ 620/02 **התובע הצבאי הראשי נ' בית הדין הצבאי**, פ"ד נז (4) 625 (2003)).

מן הכלל אל הפרט:

אפנה כעת לבחינת הבקשה לגופה, זאת לאור הכללים דלעיל והמדיניות המשפטית המקובלת:

אשר לבקשה לעיון ברישום הפלילי והרישום המשמעתי:

נקבע זה מכבר בפסיקה, שיש לאפשר עיון בגיליון רישום פלילי של מתלונן או עד תביעה כאשר הפגיעה בפרטיות הינה מידתית. בהקשר זה על בית משפט לבחון את הקשר בין שאלת מהימנותו של המתלונן לבין טיב הרישום הפלילי וסוג העבירות המופיעות בגיליונו; חלוף הזמן מעת ההרשעה; הקשר בין האישום שלגביו אמור המתלונן להעיד לבין הרשעותיו הקודמות; הפוטנציאל הראייתי הגלום בעדותו; מידת מעורבותו באירוע נושא כתב האישום - ר' לעניין זה בש"פ 5881/06 **שלמה בניזרי נגד מדינת ישראל**, פ"ד סב(1) 684 - להלן -הלכת בניזרי.

בחנתי את המסמכים שהוגשו לעיוני בהקשר לעדי התביעה ושסומנו ב.מ 1 - ב.מ 5 ולאחר שבדקתי יישומם של הקריטריונים הנ"ל על המסמכים שהועברו לעיוני, באתי לכלל דעה כי אין מקום להיעתר לבקשה.

החלתי את אותם קריטריונים אף בהקשר לבקשה לחשוף מב"דים ומסקנתי היא שאין מקום להיעתר לבקשה, בנסיבות העניין.

אני דוחה את הבקשה לאשר להגנה לעיין בתיקים סגורים. בעניין זה ר' הכללים שנקבעו על ידי כב' הש' סולברג בבש"פ 1408/14 **פלואי נגד מדינת ישראל** (נבו, 14.4.14) המדברים בעד עצמם.

במהלך הדיון, חזרו בהם הסנגורים מבקשתם לעיין בתיקי מח"ש ובהחלטת מח"ש ואין אני רואה צורך לדון בסוגיה זו.

אשר לבקשה לעיין בנהלים: המשיבה הסכימה להעביר שני עמודים מהנוהל וטענה כי יתר הוראות הנוהל אינם רלוונטיים. בחנתי המסמכים שסומנו ב.מ/6 וב.מ/7 ונחה דעתי כי אכן 2 העמודים שסומנו ב.מ 6 הם הרלוונטיים ויתר הוראות הנוהל, אינן רלוונטיות.

לאור כל האמור לעיל, אני מקבל את הבקשה בחלקה ומורה על העברת 2 העמודים הרלוונטיים בלבד מתוך הנוהל

שסומנו ב.מ. 6.

בכפוף לאמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' טבת תשע"ה, 11 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.